

Ivana Ondriová

MOTÝL

Kto skrotí
Kláru

*Kto skrotí
Kláru*

Copyright © Ivana Ondriová 2017
Design © Motýľ design
Cover photo © maradon 333 / shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2017
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2017
Tlač: NIKARA, Krupina

ISBN: 978-80-8164-122-0

Ivana Ondriová

*Kto skrotí
Kláru*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. Kapitola

Nenávidím to tu!

A nenávidím jeho...

Žmúrim do ostrého júlového slnka, ktoré tu na majeri nedalo pokoj už od piatej rána, a verím, že ho raz za to všetko stihne zaslúžený trest. Stojí pod strieškou žrebčince, leda bolo opretý o jeho drevené vráta, a s cigarou v pravom kútku úkosom sleduje mamu, ako zaháňa kačice do ohrádky.

Neposlúchali ju, raz jej od krdla odbehla jedna, potom druhá, a ona za nimi dookola behala s blatom po lýtka. Až bol na ňu, zväčša dokonale upravenú, naozaj žalostný pohľad. Tak veľmi jej to s tými zvieratami nešlo. Tak veľmi sa pri nich natrápila. Musela ich však dať na poriadok, aby bol konečne spokojný.

Otec.

Áno, vždy to bol len on, jeho hospodárstvo, jeho dobytok a kone. Jeho dom a záhrada, sad a lesy. Všetko sa tomu – a vlastne jemu – podriaďovalo a nikto nebol taký dôležitý, aby si zaslúžil jeho pozornosť.

A čo si zaslúžil on?

Nadýchla som sa, zablýskala očami, oblizla si suché pery, ktoré len včera večer náruživo ochutnal Pavol z dolného konca Klokočova a pred desiatimi minútami ich rozhorúčila zakázaná cigareta. A celkom jasne som si to premyslela.

Poriadnu príučku.

Smrť!

Obzeral si ju, akoby bola jednou z jeho kobýl. Od nôh po svetlé vlasy ukryté pod kvetovanou šatkou a potom späť od drobnej srdcovitej tváre po chudé členky vykúkajúce spod dlhej bavlnenej sukne.

Chumaj.

Pozrela som smerom k nej aj ja. A plytko som vydýchla.

Bože, mama bola znovu tehotná... Tretie leto po sebe. To tajomstvo však zatiaľ dokonale ukrývala, lebo aj napriek začatému štvrtému mesiacu bola stále tenká ako prúтик a pás mala štíhlejší ako ten môj. A to nás od seba delilo dvadsaťpäť rokov života.

Mne sa zdôverila len pred tromi dňami. Vtedy som ju našla skrútenú na stoličke dolu v kuchyni s krvavou dlaňou, ktorou si predtým počúchala sukňu medzi nohami.

„Čo sa deje, mama?“

Uhla pohľadom k oknu a potom kamsi ďalej, do záhrady. Mlčala. Len si hrýzla spodnú peru a stískala stehná k sebe, aby som tú príšernú škvrnu nevidela.

„To je krv?“

Mykla sa.

„Mama!“ vykrikla som a prikročila k nej tak blízko, že som zacítila jej pot a levanduľový šampón, ktorý jej otec nosieval zo Žiliny.

„Nič to nie je, Klárka.“ Zakryla si lono utierkou a prekrižila nohy v členkoch.

„Už si vyniesla to seno? A pripravila šrot?“

„Seriem na seno. Seriem aj na šrot!“ zlostne som odfrkla.

„Klárka, takto dáma predsa nerozpráva. Otec...“

„A seriem aj na otca!“ To som už pästou udrela po stole, až na ňom podskočila misa s čerstvo natrhanými hruškami. Mama ich skoro ráno priniesla z južnej záhrady, aby sa na slnku zbytočne nevyhriali a pre otca neboli priteplé.

„Ty si zase v tom, však? Znovu to urobil! Znovu ťa nabúchal!“

„Panenka skákavá, Klára! Kto ťa naučil tak rozprávať? Že sa nehanbíš.“

„Nehanbím! To on by sa mal. Lekár ti prísne zakázal ďalšie tehotenstvo. Po tých dvoch potratoch.“ Chytila som ju za plecía, ktoré sa jemne chveli aj napriek tomu, že v našej kuchyni bolo skoro dvadsaťšesť stupňov. Bola bledá, unave-

ná... A, panebože, gravidná. „Boha jeho, skoro si mi minulé leto na tom mizernom poli umrela. Umrela! A on si aj napriek tomu nedá pozor! Je to ten najväčší hajzel na svete!“

Myslela som, že sa tam od zlosti zbláznim. Od zlosti aj strachu, že prídem o jedinú osobu na svete, ktorú mám rada a ktorá má rada mňa... O mamu. Otec a Anton boli len ďalší v poradí. Nestáli mi za jedinú zmienku v čo len jediný deň.

„Nehovor tak... A nič nie je. Nie je nijaké dieťa. To len... to len...“ zahabkala a od hanby predou mnou sklonila tvár takmer až k prsiam, ktoré ma dojčili pätnásť mesiacov.

„Mama... som žena.“

„Si ešte dieťa,“ ihneď ma opravila.

„Som žena, ktorá sa už minulé leto vyspala s Romanom Babinčákom,“ vybafla som akoby nič.

Zhrozená na mňa civela.

„Veď si mala sotva šestnásť!“

Len som cmukla jazykom.

„Klára! Však si to iba vymýšľaš?“

„Aj preto ma neoklameš,“ pokračovala som akoby nič. „Otca možno áno, ale mňa nie. Už niekoľko dní ráno nejedávaš. A nepiješ kávu. A si pridlho na latríne. Mala som si to domyslieť skôr. Koľko je to už?“

„Vráťme sa k tomu letu s Babinčákom...“ prerušila ma.

„Mama!“

„Stretávajú sa?“

„Mama! Nemeň tému, teraz je to o tebe! Tak koľko je to už! Kedy sa to stalo? Vrav!“

„Ty a ten vagabund,“ húdla si svoje a ďalej si šúchala skravené miesto, ku ktorému mi zabiehal zrak. Presne tak to bolo aj predtým. Presne tak sa to začalo... Až teraz mi všetko došlo a ja som už prestala vyzvedať a začala sa o mamku naozaj báť

„Och. Veď to je ten najväčší chuligán v dedine. Ako dobre, že pôjde k vojsku. Ako dobre...“

„Zavolám lekára.“

„Neopováž sa!“ V očiach sa jej blysol ozajstný strach.

„Veď krváčaš!“

„To len trochu. Niesla som vedrá s vodou, aby...“

„Aby si otec nič nevšimol...“

„Bude zlostný, keď sa to dozvie. Však mu nič nepovieš?“

Pozrela som na jej pokojnú tvár, ktorá bola kedysi, kým ju otec nestráпил, pekná a žiarivá. Aspoň podľa mňa... Teraz z nej na mňa hľadeli unavené oči a vyprahnuté pery, ich ovisnuté kútiky pôsobili smutne a groteskne zároveň, až som od nej musela odtrhnúť zrak.

„Nie. Nepoviem. Tak kedy? Kedy to urobil?“

„Ešte v marci...“ počula som jej jemný hlas.

„Ježiši... Už je predsa júl. Je to hlupák, že nič nezbadal.“

„Vyhovorila som sa, že mi je zle a stále krváčam.“

„Veď aj krváčaš!“ nedalo mi. Znovu som pozrela na jej skrvavenú sukňu a pokrútila hlavou.

„To tu chceš len tak sedieť? Čo ak sa to stane opäť?“

„Nestane. Cítim, že toto dieťa prežije. Je silné. A už aj veľké. Ráno som cítila, ako sa hýbe.“

„Mama! Ale teraz sa s ním deje niečo zlé! Nekrváčaš predsa len tak.“

„Príde Ule,“ uzavrela. „Už je na ceste. Pozrie sa na mňa aj na dieťa... Tak sa nič neboj, srdiečko. Malý to prežije.“

„Len či prežiješ ty, až sa to otec dozvie,“ povedala som skôr sebe ako jej a zlostne sa obrátila k dverám. Milovala som ju. Viac ako čokoľvek a kohokoľvek iného. Ale niekedy som jej nerozumela a mala chuť ňou zatriasť, aby pochopila, že človek, ktorého si vzala za muža, je dávno mŕtvy.

Bola som už jednou nohou von z kuchyne, keď som za chrbtom počula jej tichú prosbu, ktorá ma nazlostila ešte viac.

„A Ule nech do domu príde cez kuchyňu. Nie predkom. Nechcem, aby ju otec videl.“

To dieťa v mame naozaj ešte stále žilo. Aspoň zatiaľ.

Vzdychla som, kopla do štrku pod nohami a obrátila sa k stajni. Mala som chuť odtiaľ vypadnúť. Osedlať si Oliv, nasadiť na hlavu klobúk a páliť z tohto statku preč. Niekam hore, nad Klokočov. Na lúky a pastviny, za slobodou, za vetrom, ktorý ma bude šľahať do tváre a vyženie mi z hlavy tú vražednú nenávisť voči otcovi a tomu jeho všivavému statku, ktorým mnohým zničil životy.

Sajdák bol idiot.

Staviť v mizernom pokri celý svoj majetok, ktorý zveľadovalo x jeho generácií pred ním, bolo znakom zatemneného mozgu. Nevieť, čo dal vtedy pred piatimi rokmi do stávky otec. Vyhral, a jedine to sa počítalo. Sajdáka odtiaľ aj s rodinou vyhnal ako prašivého psa, hoci boli predtým priateľmi na život a na smrť. Povrávalo sa, že pri pokerovom stole slúbil, že tu budú mať Sajdákovci vždy dvere otvorené. Že ak sem ktokoľvek z nich zavíta, dostanú tu najesť a strechu nad hlavou. No pravda bola, že starý Turco tento majer pred ľuďmi zvonku celkom uzavrel. Rozpredal Sajdákové kobyly, zbúral jeho stajne, zničil záhrady za ohradami. A prerobil si to tu na svoj obraz. A vraj zveľadil...

Zažmurkala som do silného júlového slnka, ktoré už bolo poriadne vysoko, a rozhodla sa zaliezť dnu do domu, keď do mňa štuchla čias drzá ruka.

„Premýšľaš, ako to tu vyhodíš do vzduchu?“

Anton sa za mnou objavil z ničoho nič ako duch. Dokonale sa vedel zakrádať zákutiami majera. Až tak prešibane, že sme ani netušili, koho zase špehuje a komu načúva.

„Premýšľam, ako zvieš Viktora,“ ironicky som odsekla a odstúpila od neho preč.

Vyceril zuby a zhnusene cez ne precedil: „Toho paholka? Čo smrdí hnojom od rána do večera?“

„Je to koniar,“ vážne som odpovedala a ihneď mrkla do ohrady, kde som Viktora pred chvíľou videla. „A široko-ďaleko ten najlepší.“

„Je to niktoš, ktorému otec urobil veľkú službu, že ho u nás zamestnal. Inak by sa ponevierať po Klokočove s fľašou v ruke.“

„Debil...“ káravo som zatiahla a obrátila sa k domu naznačiac bratovi, že náš rozhovor pokladám za ukončený. Aj tak s ním nikdy nebola reč...

„Na to ani nepomyšli!“ zaburácal jeho hlas, rovnako silný ako ten otcov.

Len som zdvihla obočie.

„Na Viktora?“

„Na to, že odtiaľto zdúchneš. To ja odchádzam. Do Ameriky...“

„Ach, ty rojko,“ zašklabila som sa ako malé dieťa.

„Za strýkom,“ pokračoval akoby nič. „Už dávno som mal... A nie kysnúť v tomto zapadákov. Vojna mnohé zmenila, aj ľudí, aj ich myslenie. Tu som nikto. Tam budem pán!“

„No jasné...“

„A ty to tu po otcovi povedieš.“

„Pochovávaš ho?“

„Nie ja! Ale ty! Ty, Klára.“

„Šibe ti? Otec to nikdy nedopustí. Aby to tu zdedila žena. Majer je v jeho mysli už dávno tvoj.“

„No ja naň seriem.“ Priskočil ku mne, zdrapil ma za ramená a stlačil ich presne tak silno a nešetrne ako otec minulé leto po tom, čo ma načapal v senníku s Matejom.

„Radšej sa zabijem, ako ostať v tejto diere. Narodil som sa pre iné...“

„A prečo? Kto si? Pán sveta? Anton, nože sa vráť späť na zem.“ Striasla som zo seba jeho necitlivé ruky a štuchla ho pod rebrá, aby sa konečne spamätal. Zavrčal, dokonca ma takmer akoby oplul, obrátil sa na päte a páľil odo mňa preč, víriac suchý prach pod nohami.

Vždy bol taký...

Prchký, chladný, zlostný.

Čudák!

„Aj tak odídem! Už o pár dní. A je mi fuk, či matka to decko vynosí, alebo nie. Je mi fuk, čo bude s ňou, s tebou, s otcom! Ja si chcem žiť po svojom!“

Zhrozená som civela na jeho chrbát a usporadúvala si v hlave, čo povedal. Kráčal odo mňa prehnutý v chrbte a rozhadzoval rukami. Akoby si vôbec neuvedomil, čo z neho vyliezlo. Toľké zlo, čo okolo seba širil...

Panebože, takže to vedel už aj on. To o mame.

Kedy, kedy sa to dozvie otec?

2. kapitola

Prevalilo sa to o dva týždne. Otec mamu a mňa vyslovene prinútil zúčastniť sa zakáľania pol tučta z našich husí. Sledovali sme, ako jednu po druhej kántri so svojím pomocníkom Ivanom a hádže ich do koryta s horúcou vodou. Tam ich telá bez hlavy čakali na to, až z nich ošklbeme všetko perie.

Prišlo mi z toho nevoľno, až sa so mnou krútil celý svet, čo už potom mama? Netrvalo dlho a zapotácala sa, chytila koryta a nato sa v mdlobách zviezla do trávy. V tej chvíli už otec vedel...

Len čo sa po pár sekundách prebrala, rázne ju postavil na nohy a vražedným hlasom zavelil: „Umy sa a čakaj ma v izbe.“

Urobila, ako jej kázal...

Zhrbená šliapala záhradou s divokým brečtanom tiahnu-
cim sa po kovových lavičkách až k verande, na ktorej po-
stupne utíchali jej kroky. Zneli mi ako umieračik.

Otec síce dokončil robotu a poslal na onen svet aj zvyšok husí, no viac ani im, ani mne nevenoval pozornosť. Zakľal, zaťal ostrú sekeru do pňa pofrkaného krvou, perím a zvyškami kože a mäsa z husí a tentoraz zamieril k verande on.

Sprvu som váhala. Vlastne som sa aj trochu bála. Keď však potom z pootvoreného okna na druhom poschodí, kde mali tí dvaja spálňu, zaznel mamin výkrik a napokon plač, musela som tam ísť aj ja.

Preboha, čo jej robí?

Azda ju zbije?

Zdvihne na ňu ruku?

Mala som strach, no bola som tiež plná odhodlania toho bastarda kopnúť do vajec namiesto matky! Lebo to on! Jediné on bol všetkému na vine.

Počula som ich dunivé hlasy ešte na schodisku pri kozube. Mamin bol prosebný a otcov rázny, až z neho šli po chrbte zimomriavky. Chvíľu som načúvala za dverami presne tak, ako to robieval Anton, čudujúc sa, kde teraz je... A potom som prekročila prah.

„Prečo si mi to nepovedala, Mária?“

„Bála som sa.“

„A čoho? Koho? Mňa?“

„Že to znovu nevyjde,“ hlesla mama ubolene.

„Kde som v tom všetkom ja?“ zaburácal otec. „Azda, azda...“ videla som, ako prešiel tých pár krokov, čo ho delilo od mamy, a už aj ju mal vo svojej moci. „Azda to nie je moje?“ zlovestne zatiahol.

Mama zhíkla, dlaňou si prikryla najskôr ústa a potom brucho a nato neveriacky pokrútila hlavou zovretá v otcovom náručí.

„Ako môžeš? Ako si len môžeš niečo také myslieť?“

Mama zaplakala a otec ňou zlostne zatriasol, až som mala dojem, že to dieťa z nej celkom iste vyletí.

Nedalo mi. Vošla som dnu, odzadu k nim priskočila a surovo otca buchla pästou medzi lopatky.

„Ty sviniar! Daj od nej ruky preč!“ zvolala som vysokým hlasom. „Dost' si sa jej naubližoval, viac ti to nedovolím! Len pred pár dňami mama krvácala, chceš jej znovu uškodiť?“

Otec zavyl ako tur, odtrhol sa od matky, vyšmykol sa aj mne a s rukami na tvári zmizol zo spálne ako gáfor.

Nechápavo som tam stála a so stiahnutým obočím zazerala na matku. Plakala. Hladkala si brucho a ani sa nesnažila ukryť predou mnou slzy bolesti a smútku, ktoré sa jej liali po tvári.

„Ach, Klárka. Nemala si...“

Naprázdno som prehltna.

Nato mama podišla ku mne a jemne ma pohladila po líci.

„Nemala si mu tak škaredo hovoriť. Veď on to dieťa

chce. Presne tak veľmi, ako aj ja. On zakaždým reaguje zlostne, keď sa bojí... Och, dievča, je to predsa tvoj otec... A tak veľmi Ťa ľúbi. Povedz, prečo? Prečo ho nemôžeš ľúbiť aj ty?“

Musela som odtiaľ vypadnúť. Vyletela som z izby ešte rýchlejšie ako on, zbehla dolu schodiskom, tresla dlaňou do dverí, zoskočila z verandy a fľochla na jeho vzdalujúcu sa postavu.

Hlúpy otec.

Hlúpa mama!

Áno, bola hlúpa, že verila tomu egoistovi... Ako si len mohla myslieť, že ma ľúbi? Že je to dobrý človek?

Veď Sajdákova manželka kvôli nemu ochorela! Na to už zabudla?

Vnímala som, ako zlostný chodí okolo ohrady a kope do brvien, ktoré ju obkolesovali. Zdalo sa mi, že si plánuje osedlať Barona. Lebo vošiel do výbehu, schytil ho za ohlávku a zamieril s ním k stajni.

Nádejala som sa, že si na ňom v tej zlosti zlomí väz...

Keď zmizol za vysokými dverami stajne, prebehla som cez vstupnú bránu majera a bokom od hlavnej cesty smerujúcej dolu do dediny si to namierila k lesu na západ od nás.

Bolo horúco. Slnko bolo vysoko a pekelne pálilo, no vysoké duby a javory mi ponúkli tienisté útočisko, kde som sa mohla dokonale schovať.

Vyšla som na malú lúku na okraji, pohľadila iskerníky a potom sa doslova zakutrala hlboko do lesa.

Jedine tu som zabudla na matku a jej dieťa, na otca, ktorý všetkým navôkol bez opýtania riadil život podľa seba, na majera, ktorý nikdy nebol a ani nebude náš.

Azda to vidím iba ja, že sme pre to prekliati?

Že sa sem nikdy nenarodí nové dieťa?

Vďaka otcovi a jeho čiernym peniazom a tým hlúpym kartám nás Pán Boh tresce každučký deň. Tu zdochne koza, tam napadne kone hnusný kožný opar, potom ohrada pri-

valí panoša, kuchárka sa obarí vodou. Anton si zlomí ruku, ja bojujem päť dní v horúčkach vinou kiahní, ktoré sem niekto privliekol...

A mama potratí. Iba on je nedotknuteľný.

Podľa silnej vône vlhkého lístia a sýtozeleného machu viem, že som hlboko v lesíku nad Klokočovom, ktorý je plný líšok aj vlkov. No teraz sú plaché, schované v norách, je prihorúco, aby sa počas dňa tmolili lesom, tobôž útočili.

„Ne... ne, ne... nebojíš sa tu?“

Zhíkнем, celá sa myknem a ramenom vrazím do drsnej kôry duba.

Stojí za kmeňom asi päť metrov za mojím chrbtom a keďže je chudý ako trstina, takmer ho nevidím. Len tie jeho červenkasté vlasy, s ktorými sa mu pohráva vietor.

„Zoltán?“

„Ja... ja nie. Ni... nikdy,“ zakokce a vyjde zo svojej skrýše s typickým krivým úsmevom na tenkých perách.

„Cho... chodím s...sem stá...stále. A... ako ty. Po... pozorujem ťa.“

Vojde do mňa zlosť, hoci si ju možno tento chlapec nezaslúži. Je to vlastne chudák. Narodil sa čudný a nikto nevie prečo. A čudným ostal dodnes... Mierne zaostalým, zvláštnym, nepochopeným.

A nepekným. Pozerám na jeho krivý nos, chudé líca a dlhé prsty na rukách, ktorými si šúcha krk, až ho má fialový ako nohavice, čo si obliekol.

Je nervózny.

Ako vždy... Aj keď mám pocit, akoby teraz o čosi viac, k čomu možno prispievam ja. Mal niekedy dievča? Bozkával sa už? Miloval? Koľko mal Zoltán Révi vlastne rokov? Tridsať? Možno viac? Vyzeral sotva na pätnásť. Jeho skutočný vek prezrádzal len neudržiavaný žltkastý chrup a chľpy vykúkajúce spod trička. Prestávam premýšľať a opäť sa hnevám.

„Čo to? Pozoruješ ma? Ako? Prečo?“

Podíde bližšie ku mne, viditeľne krívajúc, lebo má pravú nohu kratšiu ako ľavú.

„Prečo, Zoltán?“ to už zvolám a mierne zaspätkujem s prirodzenou obavou, pretože ho vlastne vôbec nepoznám.

„Le... lebo si pe... pekná. T... tu v le... se.“

„Čo to táraš? Kde máš starkú?“

Starká bola vždy pri ňom. Spreádzala ho po dedine, do kostola, do obchodu. Vychovala ho, keď matka od postihnutého syna s fľašou vodky zdúchla za novým mužom kamsi k Plzni.

„Spí.“

Pozrela som naňho ako na zázrak. A potom ma pri myšlienke, že možno zaspala naveky, zamrazilo až do špiku kostí.

„Spí?“

„Ako ka... každý deň, me... medzi jednou a tre...treťou s...spí.“

Vydýchla som si tak nahlas, že to iste počuli aj pinky v korunách stromov.

„A čo tu teda robíš ty? Preľakne sa, keď sa zobudí a teba tam nebude.“

„Ch... chcem byť s te... tebou.“

Ten strach tu bol opäť.

Dočerta, o čom to ten chalanisko rozprával? Teda koktal?

Pridala som do kroku a nemierila už na západ, ale späť k nášmu statku. No Zoltán sa len tak nedal. Keď som prechádzala okolo neho, schmatol ma za lakeť, na svoje tenké ruky až priveľmi drsne, a nemotorne si ma pokúsil k sebe pritísnuť.

„Ty... to ne... nechceš?“ vyšlo z neho.

Pozrela som mu do prepadnutej sivej tváre, do vodnatých očí s dušou dieťaťa, či ako to nazvať, a nepatrne pokrútila hlavou.

„Pre... prečo? Da... dala si každému. Da... daj aj mne.“

To mnou už vyslovene prešiel krč skutočnej hrôzy. Strhla som sa, vymanila si lakeť zo zovretia a pokúsila sa usmiať.

„Zoltán, nože netáraj. A nepočúvaj klebety dole v dedine. Chodím sem za pokojom. Na statku ho nenájdem.“

„Cho... chodíš sem roz... rozťahovať nohy.“

Ježiši. Strpla som a srdce i chodidlá mi stuhli ako kus železa. Odrazu sa mi už jeho oči nezdali detsky nevinné. Ale hladné, požadovačné, dokonca trúfale. A konček jeho jazyka medzi úzkymi perami tomu len pridával.

„Vrav si, čo chceš,“ precedila som cez zuby, snažiac sa o odľahčený tón. „Ja som slušné dievča, okej? A čo hovoria iní, mi je ukradnuté!“

„Si ku... kurva,“ povedal akoby nič. „Vi... videl som ťa. Pri ja... jazere. S tým vo... vojakom.“

Zjojkla som, ublížene sykla a pokúsila sa o ústup. No chudnký Zoltán mal odrazu sily za dvoch chlapov. Nešetrne a neobratne ma schmatol okolo bokov a tak silno sa na mňa pritisol, až som cítila, ako mi do brucha naráža svojím rozkrokom.

„Zoltán!“ skríkla som. „Nože prestaň! Prestaň s tým!“

Kdežeby! Svoj stisk ešte zosilnil a nahol sa k mojej tvári s otvorenými ústami a mokrým jazykom, ktorý sa nikdy ne naučil bezchybne rozprávať.

Mala som pocit, že sa tam povraciam. Tak mi odrazu prišlo nevoľno. Nahromadené sliny mu tiekli po brade ako malému decku. Zdalo sa mi, že poffkajú nielen jeho bradu, ale aj mňa. A tie jeho tvrdé ruky, kostnaté prsty! Gniavil ma nimi, akoby som bola handrová bábika. Až som zjojkla od bolesti. A potom som sa vzchopila, natiahla sa a takú mu kolenom vrazila do slabín, že by to odrovnalo aj koňa!

Zrúkol, schytil ma za vlasy a dlaňou udrel do prsníka. To som už vedela, že je zle.

„M...mrcha. Ra...radodajka.“

Bože, odkiaľ ten hlúpy človečik poznal také slová?

„D... dáš aj mne... D...dáš...“

„Zoltán, nože daj ruky od nej preč!“

Takmer som sa rozplakala, keď ku mne z ničoho nič doľahol ten silný hlas.

„Ihneď!“ Hlas burácal takmer po celom lese. „Si dobrý chlapec a toto by sa starkej nepáčilo. Ani jej sa to nepáči.“

„Nie, nepáči,“ pípla som stále vystrašená a stále v jeho neohrabanom, neovládateľnom zovretí. Povolil, až keď k nemu pristúpil.

Viktor.

Môj Viktor... koniar z nášho statku.

Zoltánovi stisol rameno, pohladkal ho po chrbte, iba jeho a nie mňa, akoby to on bol vystrašený, a čosi mu šepol do ucha. Nato sa Zoltán otriasol, pokrútil hlavou, ruky si vnoril do riedkych vlasov a takto sa rozbehol smerom k dedine.

Ako nepričetný.

Prešla hodná chvíľa, kým Viktor pozrel aj na mňa a nechal Zoltána Zoltánom.

„Nemyslel to tak.“

„Há?“ nazdávala som sa, že žartuje. „A ako to myslel? Ak by si neprišiel, znásilní ma!“ rozčertila som sa. Dupla som nohou do lístia a počúvala si ramená. Nech vidí, nech len Viktor vidí, aké mám červené ruky od toho silného Zoltánovho stisku. A bolí ma hlava, vlastne ma bolí všetko. A navyše aj smrdím. Zoltánom... Dočerta.

„Ani nevie, čo to je.“

„Nepovedala by som. Videl si, čo si dovoľoval! Tak videl?“ Prikývol s ironicky zdvihnutým obočím.

„Z čoho sa smeješ?“

„Z teba...“

Odfrkla som si presne tak, ako to robievali chlapi, a pristúpila k nemu bližšie. Bol vysoký, mocný, široký v pleciach. Ošľahaný vetrom, prácou na slnku a s koňmi. Páchli z neho, v tom mal Anton pravdu. No bola to taká silná živočíšna vôňa, že ma omámila zakaždým, keď som bola v jeho blízkosti.

Aj teraz.

„Prečo?“ zopakovala som svoju otázku ťahavým, maznavým hlasom, ktorý by každý zdravý chlap ihneď dešifroval.

„Lebo keby si chcela, Zoltána tu zderieš z kože. Váži možno toľko čo ty, ak nie menej.“

„Och...“ takmer som mu strelila. Takto ma uraziť! Bola som štíhla ako prútik, hoci pevná, lebo jazda na koni robila svoje. Mala som krásne prsia a okrúhle zadok, nebola som vychudnutá ako tie zdola, z dediny, ale krv a mlieko. Iste, pri mojej výške sa možno zdalo, že som v niektorých partiách priokrúhla, ale vážiť viac ako muž? Ako Zoltán?

„Si idiot. A čo tu vlastne hľadáš? Čo nie si v stajni?“ Chcela som podrývať ešte viac a opýtať sa ho, prečo nie je tam, kam patrí... Pri hnoji. No zahryzla som si do jazyka.

„A ty? Čuduješ sa, že to Zoltán na teba skúšal? Prečo sa túlaš sama po lese?“

„To nie je odpoveď na moju otázku,“ odvrkla som mu a hrdo zdvihla bradu nahor, aby pochopil. Je koniar. Paholok. Nič viac.

No z tej svojej výšky na mňa pozeral, akoby to bolo naopak.

„Šiel som po teba. Otec ma poslal.“

Vydýchla som ako prasknutý balón.

„Netáraj...“

„Bál sa, aby sa ti niečo nestalo.“

„Ha? On a báť sa?“

Ďalej sa na mňa díval ako na blázna. Pochybovačne, s pomseskom v očiach, s úšľabkom na perách.

„Veď sa aj stalo!“ prudko som vykrikla a ukazovákom ho ťobla do hrude. Bola tvrdá ako skala, dokonalý dojem kazili iba čierne chlpy, ktoré mi udreli do očí.

Celý bol taký.

Zarastený, vlasatý, neupravený. Vlasy mal dlhé takmer po plecica, krútili sa mu na sluchách a vzadu na krku do všetkých strán. Na pohľad sa zdali nepoddajné a tvrdé, presne

ako jeho tvár. Bola úzka, prísna, s ostrými črtami, s dlhým nosom... Zvláštna, priam škaredá. A predsa, predsa sa mi páčila.

„A ty sa smeješ! Som ti na smiech, tak je to.“ Odula som spodnú peru a namrzene sklonila hlavu. Prečo ma namiesto posmeškov nemohol radšej vziať do náručia?

„Pod'. Ideme spať na majer.“

„Hovno!“

„Dámy takto nerozprávajú.“

„A odkedy som ja dáma?“

Znovu ten úšklabok, za ktorý by si zaslúžil kopanec do zadku.

„Klára, nože neblázni. Musím ťa priviesť spať, otec to doslova nakázal.“

„Azda sa ho bojíš aj ty? Prečo? Nie je to Boh, ale obyčajný klamársky kartár. Podfukár.“

Zamračil sa, nervózne si ľavačkou prešiel po tých neposlušných kučerách a potom ma zdrapil za zápästie takmer tak surovo ako predtým Zoltán.

„Podme.“

„Pche! Ozaj sa ho bojíš. Ako všetci ostatní. To iba ja sa mu viem postaviť,“ hrdo som povedala.

„Vážim si ho. A to je rozdiel,“ odsekol mi na to unudeným hlasom.

„Vážiš? Jeho? Toho násilníka?“

„Klára...“

„Čo? Mám pravdu, však?“

Neveriacky pokrútil hlavou a potiahol ma za lakeť, aby som sa pohla vpred. No vykrútila som sa mu a tľoskla jazykom.

„Nejdem. Pôjdem na majer, kedy ja budem chcieť. Už nie som decko.“

Zastal, znovu sa ku mne obrátil, ošacoval ma od holých lýtok, čo mi bolo vidieť z prikrátkej sukne, až po vzdúvajúce sa prsia v bavlnenom tričku. Potom zrakom zablúdil